

Обща информация - Франция

Езиковата версия, която търсите, в момента се подготвя от нашите преводачи.

Моля, имайте предвид, че версиите на следните езици [en](#) [fr](#) вече са преведени.

СЪДЪРЖАНИЕ

- 1 Как се изготвя разпореждането с имущество в случай на смърт (завещание, съвместно завещание, договор за наследство)?
- 2 Следва ли разпореждането да бъде вписано по някакъв начин и ако да, по какъв?
- 3 Съществуват ли ограничения на свободата за разпореждане с имущество в случай на смърт (напр. запазена част)?
- 4 В отсъствието на разпореждане с имущество в случай на смърт кой и в каква степен наследява?
- 5 Какъв вид органи са компетентни:
 - 5.1 по въпросите на наследяването?
 - 5.2 да получат изявление за отказ или приемане на наследство?
 - 5.3 да получат изявление за отказ или приемане на завет?
 - 5.4 да получат изявление за отказ или приемане на запазена част?
- 6 Кратко описание на процедурата за уреждане на наследството по националното право, включително на процедурата за ликвидиране на наследствената маса и делба на наследственото имущество (включително информация дали производството по наследяване се образува служебно от съда или друг компетентен орган)?
- 7 При какви условия и в кой момент дадено лице придобива качеството на наследник или заветник?
- 8 Наследниците носят ли отговорност за задълженията на починалия и ако да, при какви условия?
- 9 Какви документи и/или информация се изискват обикновено за целите на вписването на недвижимо имущество?
 - 9.1 Назначаването на управител на наследственото имущество задължително ли е или е задължително при поискване? Ако е задължително или е задължително при поискване, какви стъпки следва да бъдат предприети?
 - 9.2 Кой има право да изпълни разпореждането с имущество в случай на смърт и/или да управлява наследството?
 - 9.3 С какви правомощия разполага управителят на наследството?
- 10 По силата на националното право какви документи обикновено се издават в хода или в края на производството по наследяване, с които се доказват статутът и правата на бенефициерите? Те имат ли специална доказателствена сила?

Този информационен документ е подготвен със съдействието на [Съвета на нотариатите от ЕС \(CNUE\)](#).

1 Как се изготвя разпореждането с имущество в случай на смърт (завещание, съвместно завещание, договор за наследство)?

При трансгранични случаи **завещанието** е валидно, ако е спазено законодателството на държавата, в която то е съставено.

Основни изисквания във Франция

- Лицето, което изготвя завещанието (завещателят), трябва да бъде в състояние да действа със здрав разум ([член 901 от Гражданския кодекс](#));
- завещателят трябва да бъде дееспособен ([член 902 от Гражданския кодекс](#));
- за лица, спрямо които е установен защитен режим (*protection légale*), се прилагат специални разпоредби. Така например, завещание не може да се изготвя от ненавършили пълнолетие лица под 16-годишна възраст ([член 903 от Гражданския кодекс](#)), нито от пълнолетни лица под запрещение. Лица под попечителство (*curatelle*) могат да съставят завещание (член 470 от Гражданския кодекс) при спазване на разпоредбите на член 901.

Изисквания от гледна точка на формата

Във Франция се признават четири вида завещания:

- саморъчно завещание: завещателят трябва да напише завещанието изцяло ръкописно, да постави датата, на която е съставено, и да го подпише саморъчно ([член 970 от Гражданския кодекс](#));
- нотариално завещание: то трябва да бъде направено пред двама нотариуси или пред един нотариус и двама свидетели ([член 971 от Гражданския кодекс](#)). Ако завещанието се прави пред двама нотариуси, завещателят го диктува на двамата. Същото важи, ако завещанието се прави само пред един нотариус. И в двата случая завещанието след това се прочита на завещателя ([член 972 от Гражданския кодекс](#)). Завещанието трябва да бъде подписано от завещателя в присъствието на нотариуса и двамата свидетели ([член 973 от Гражданския кодекс](#)) и от нотариуса и свидетелите ([член 974 от Гражданския кодекс](#));
- запечатано (тайно) завещание (*testament mystique*): напечатано или написано на ръка от завещателя или друго лице, подписано от завещателя, след това представено в затворен и запечатан плик на нотариус в присъствието на двама свидетели ([член 976 от Гражданския кодекс](#));
- международно завещание: заявява се от завещателя пред нотариус и двама свидетели, подписва се от тях и след това се прилага към протокол, изготвен от нотариуса, при когото се предава за пазене ([Вашингтонска конвенция от 26 октомври 1973 г.](#)).

Съгласно член 895 от Гражданския кодекс завещателят може да отмени завещанието във всеки един момент.

Договори за наследство (*pactes successoriaux*)

Договорът за наследство (наричан също „договор върху неоткрито наследство“ – „*pacte sur succession future*“) се признава от месец януари 2007 г. С него на бъдещия наследник (детето) се разрешава да се откаже предварително от цялото или част от наследството в полза на едно или повече лица, които може да са или да не са наследници (братя или сестри или техните низходящи).

За да е валиден, отказът трябва да бъде под формата на нотариално заверен документ, изготвен пред двама нотариуси. Имената на бенефициерите на наследството също трябва да бъдат посочени в договора.

2 Следва ли разпореждането да бъде вписано по някакъв начин и ако да, по какъв?

Всички завещания, и по-специално саморъчните завещания, могат да бъдат регистрирани от нотариус в Централния регистър на завещанията ([Fichier central des dispositions de dernières volontés, FCDDV](#)).

Справки в този централен регистър могат да се правят от нотариус по искане на лице, доказало качеството си на наследник или заветник, като справката се извършва след представяне на смъртния акт на лицето, чието завещание се търси.

Нотариалните завещания винаги се регистрират във FCDDV.

3 Съществуват ли ограничения на свободата за разпореждане с имущество в случай на смърт (напр. запазена част)?

Според френското право **на запазена част имат право** само низходящите на починалия (деца, внуци и т.н. по ред на приоритетност) и съпругът на починалия, когато няма низходящи.

Възходящите и роднините по съребрена линия нямат право на запазена част.

Правата на запазена част, които ограничават свободата на завещателно разпореждане, не могат да надвишават три четвърти от наследственото имущество. Наследниците, които имат право на запазена част (правоимащи наследници — *héritiers réservataires*), не могат да се откажат от тази част, освен ако не се откажат от наследството. Те могат обаче предварително да се откажат от правото да предприемат действия за намаляване на прекомерно големи дарения.

По този начин съответните наследници могат да предявят своето право на запазена част ([член 721 от Гражданския кодекс](#), [член 912 от Гражданския кодекс](#)).

- Запазена част за деца: половината от наследственото имущество, ако след смъртта си починалият остави само едно дете; две трети, ако остави две деца; и три четвърти, ако остави три или повече деца ([член 913 от Гражданския кодекс](#)).
- Запазена част за преживелия съпруг: запазената част за преживелия съпруг е една четвърт от активите в наследственото имущество ([член 914-1 от Гражданския кодекс](#)). Това важи само ако няма низходящи или възходящи и само за наследство, което е открито след 1 юли 2002 г.

Процедура за предявяване на право на запазена част

Искът за намаляване на размера на направените от завещателя завещания или дарения (*action en réduction*) дава възможност на наследниците да предявят тяхното право на запазена част. Така, ако запазената част на един или повече наследници е накърнена от пряко или непряко дарение, въпросното дарение може да бъде извадено от разполагаемата (незапазена) част от наследственото имущество (член 920 от Гражданския кодекс).

Искът може да бъде предявен само от правоимащи наследници в срок до пет години от откриване на наследството или до две години от датата на установяване на накърняването на запазена част (член 921 от Гражданския кодекс).

Всеки правоимащ пълнолетен наследник може предварително да се откаже от правото си да предяви иск за намаляване ([член 929 от Гражданския кодекс](#)). Отказът трябва да бъде оформен като официален акт, съставен пред двама нотариуси. Той се подписва поотделно от всяка от страните, която се отказва от правата си, само в присъствието на нотариусите. В него точно се указват бъдещите правни последици за всяка от въпросните страни.

4 В отсъствието на разпореждане с имущество в случай на смърт кой и в каква степен наследява?

Според френското право, когато няма завещание, **редът на наследяване** е следният:

- ако починалият няма съпруг и е оставил деца, наследственото имущество преминава към низходящите с равни дялове ([членове 734 и 735 от Гражданския кодекс](#)),
- ако починалият не е имал брак и няма деца, наследственото имущество преминава към родителите на починалия, неговите братя и сестри и техните низходящи (член 738 от Гражданския кодекс),
- ако починалият не остави брат или сестра или техни низходящи, наследяват неговата майка и баща, като всеки от тях получава половината от наследственото имущество ([член 736 от Гражданския кодекс](#)),
- ако майката и бащата са починали преди починалия, наследяват братята и сестрите на починалия или техните низходящи, като се изключват други роднини, възходящи или роднини по съребрена линия ([член 737 от Гражданския кодекс](#)),
- ако починалият е оставил съпруг, имуществените права между съпрузите трябва да бъдат уредени преди предаване на наследството *per se*. След уреждане на имуществените права, произтичащи от брачното отношение, се прилагат следните правила:
 - ако починалият остави съпруг и деца, съпругът може да избира. Той може да избира между плодopolзуване (правото да се възползва от ползването и ползите) на всички съществуващи активи или собственост върху една четвърт от активите, ако всички деца са родени от двамата съпрузи, и собственост върху една четвърт, когато има едно или повече деца, които не са родени от двамата съпрузи ([член 757 от Гражданския кодекс](#)),
 - ако починалият остави съпруг и възходящи, половината имущество преминава към съпруга, една четвърт — към бащата и една четвърт — към майката. Ако единият от възходящите е починал преди него, четвъртината преминава към съпруга ([член 757-1 от Гражданския кодекс](#)),
 - ако няма възходящи или низходящи, цялото наследствено имущество преминава към преживелия съпруг ([член 757-2 от Гражданския кодекс](#)). Въпреки член 7572 от Гражданския кодекс, когато няма възходящи, братята и сестрите на

починалия или техните низходящи получават половината от активите в натура, които са включени в наследственото имущество, активи, получени от починалия от неговите възходящи чрез наследство или дарение. Това е правото на реверсия (член 757-3 от Гражданския кодекс). Всички други активи преминават към преживелия съпруг.

Партньори в регистрирано или нерегистрирано партньорство

Преживелият партньор в нерегистрирано партньорство и преживелият партньор в регистрирано партньорство нямат законово право на наследство. От друга страна, те могат да получат завет.

От това следва, че регистрираният партньор не се счита за наследник на починалия. Регистрирани партньори имат право само на плодopolзуване върху семейното жилище след смъртта на техния партньор в съответствие с член 763 от Гражданския кодекс. Следователно те наследяват само ако са посочени като наследници в завещанието.

Ако има деца, независимо дали са родени от двойката или не, на преживелия партньор може да бъде завещана само разполагаемата (незапазената) част. Разполагаемата част от наследственото имущество зависи от броя на децата: една трета от наследственото имущество, ако има две деца, една четвърт, ако има три или повече деца.

Ако няма деца, цялото наследствено имущество може да бъде оставено на преживелия партньор или на трета страна, тъй като няма правоимащи наследници. Ако обаче родителите на починалия са все още живи, те могат да представят искане за възстановяване на активите, които са предоставили на починалото преди тях дете, в размер до една четвърт от наследственото имущество за всеки жив родител.

5 Какъв вид органи са компетентни:

5.1 по въпросите на наследяването?

Във Франция въпросите, свързани с наследството, се уреждат от нотариусите. Ангажирането им е задължително, ако наследственото имущество включва недвижимо имущество. То не е задължително, ако няма недвижимо имущество.

Нотариусът изготвя нотариален акт (*acte de notoriété*), указващ схемата на наследяване, и удостоверения за недвижимото имущество, в които се вписва прехвърлянето на недвижимото имущество след смъртта. Той оказва съдействие на наследниците да изпълнят своите данъчни задължения (съставяне и подаване на декларация за наследство в указания срок и плащане на данък наследство). Ако естеството на активите позволява това и в зависимост от броя на наследниците и техните желания, той урежда делбата на активите между наследниците, като съставя акт за делба (*acte de partage*).

В случай на спор изключителна материална и териториална компетентност има районният съд по мястото, където наследството е открито.

5.2 да получат изявление за отказ или приемане на наследство?

Районният съд по мястото, където е открито наследството, е компетентен да получава изявления за отказ или приемане до размера на нетните активи в наследственото имущество.

Ако наследството е прието безусловно, не се изискват никакви специални формалности.

5.3 да получат изявление за отказ или приемане на завет?

Районният съд по мястото, където е открито наследството, има компетентност да получава откази от универсални завети и общи завети. Според френското право за откази от индивидуални завети не се изисква никакво изявление.

5.4 да получат изявление за отказ или приемане на запазена част?

Неизвестна система във френското право.

6 Кратко описание на процедурата за уреждане на наследството по националното право, включително на процедурата за ликвидиране на наследствената маса и делба на наследственото имущество (включително информация дали производството по наследяване се образува служебно от съда или друг компетентен орган)?

Наследството се открива при смъртта по последното местожителство на починалия.

Непосредствено след смъртта наследниците имат **три възможности: да приемат наследството безусловно, да приемат наследството до размера на нетните активи или да се откажат от наследството.**

Безусловното приемане може да бъде „изрично“ или „мълчаливо“. То е мълчаливо, когато наследниците предприемат някакво действие, което задължително предполага намерението да приемат наследството и което действие лицата биха имали право да предприемат само в качеството си на наследници, които приемат наследството.

Приемането на наследство до размера на нетните активи изисква да се подаде заявление в деловодството на районния съд, в района на който е открито наследството. Към заявлението се прилага опис на наследственото имущество или се представя впоследствие. Това дава възможност на наследниците да следят дали тяхното лично имущество няма да бъде обхванато с това от наследственото имущество, да запазят всички права върху наследственото имущество, които преди това са имали върху имуществото на починалия, и да носят отговорност за дълговете по наследственото имущество само до стойността на имуществото, което са получили.

Отказ от наследство не се предполага. За да бъде действителен спрямо трети страни, отказът трябва да бъде изпратен или депозиран в съда по района, където е открито наследството.

Допустимият период за упражняване на някои от възможностите, свързани с наследството, е четири месеца. След този период на размисъл, ако някой наследник не е предприел действия, кредитор, сънаследник, държавата или някое лице, което би наследило, ако наследникът се откаже от наследството, може да изиска от последния да упражни една от тези възможности. Тогава наследникът има два месеца да вземе решение, но може да подаде молба до съда за удължаване на този срок. Ако отговор няма, се счита, че наследникът е приел наследството безусловно. Ако обаче никой не изиска от наследника да направи избор, последният има 10 години, за да вземе решение, след което може да се счита, че е приел наследството мълчаливо.

Прилаганият във френското право принцип е принципът на доброволно уреждане на наследственото имущество, без сезиране на съда. Намеса от съда може да се иска само ако между наследниците има несъгласие.

Повечето наследствени имущества се уреждат с помощта на нотариус. При някои обстоятелства обаче е възможно уреждане без нотариус, особено ако имуществото на наследодателя *не включва недвижимо имущество*. Когато наследниците се консултират с нотариус, те могат да изберат нотариус по тяхно желание. Ако не могат да се споразумеят относно избора на нотариус, всеки може да наеме свой собствен нотариус, ако желае.

След като нотариусът бъде избран, следващата стъпка е да бъде **определен съставът** на активите на наследодателя, *предвид режима на съпружеските имуществени отношения на починалия, всички предходни дарения и т.н.* С оглед на определяне съдържанието на наследственото имущество, което следва да бъде взето предвид, нотариусът съществува контакт с различни организации (застрахователни компании, банки и т.н.) и иска от наследниците да уредят извършването на оценка на недвижимото имущество и други активи, които не се котира на фондовата борса. Може да е необходимо също така опис на движимото имущество. Пасивите се определят посредством съставянето на списък на дълговете на починалия, независимо дали става дума за обикновени фактури, дължими данъци, възстановими социални помощи, гаранции или компенсаторни плащания към бивш съпруг.

Непосредствено след смъртта **наследниците стават съсобственици на всички активи, съставляващи наследственото имущество, докато имуществото бъде поделено.** В качеството си на съсобственици те отговарят също така за пасивите в същите съотношения. Сделките за продажба на съвместно притежаваното имущество (разпореждане) трябва да се решават с единодушие, освен ако съвместно притежаваното имущество трябва да бъде продадено с цел плащане на дълговете и таксите по него. От друга страна, решения за административни действия могат да се вземат с мнозинство от най-малко две трети от съвместните права. Освен това всеки съсобственик може да предприема необходимите стъпки за запазване на съвместно притежаваното имущество. В случай на непреодолими разногласия, въпросът може да бъде отнесен към съда, за да се избегне нуждата от позволение от страна на някои от съсобствениците.

Съвместната собственост на наследниците се прекратява с делбата на наследственото имущество между тях. Делбата се извършва доброволно, ако бенефициерите имат единно мнение, или, в случай на разногласия, след съдебно производство, като бъде ангажиран нотариус. Освен това делбата може да бъде пълна или частична, ако някои от активите продължават да бъдат съвместна собственост (например плодopolзуване върху имущество).

Този последен етап при уреждане на наследственото имущество включва вписване на прехвърлянето на имуществото към наследниците. За тази цел се изискват удостоверения за собственост като доказателство, че наследниците са новите собственици на имуществото, независимо дали то включва недвижимо имущество, дялове в гражданскоправни дружества, превозни средства или ценни книжа. В случай на недвижимо имущество, удостоверенията на наследниците трябва да бъдат вписани в имотния регистър. Същото важи за дяловете в гражданскоправни дружества, които трябва да бъдат вписани в търговския и дружествен регистър в деловодството на търговския съд.

7 При какви условия и в кой момент дадено лице придобива качеството на наследник или заветник?

Във френското право наследниците придобиват имуществото и задълженията на починалия непосредствено след смъртта (член 724, първи параграф от Гражданския кодекс).

Някои наследници (правоимащи наследници и всички наследници *ab intestato*) имат право на владение (член 724, втори параграф от Гражданския кодекс). Други наследници, по-специално държавата, трябва да се снабдят с решение на съда за въвеждане във владение (*envoi en possession*) ([член 724, трети параграф](#)). Така след приемането на Закона от 3 декември 2001 г. бенефициерите на завести и на универсални завести влизат във владение без формалности съгласно член 724 от Гражданския кодекс. Освен това в споменатия член се прави позоваване на член 1004 относно плащане на завет в присъствие на наследниците, член 1006 относно автоматичното влизане във владение, ако няма наследник, както и член 1008, когато е необходимо решение на съда за въвеждане във владение.

В случаи, когато няма наследник по кръвна линия или заветник е нужно решение на съда за въвеждане във владение на държавата, при което тя се представлява от Управление на държавните имоти (*Administration des domaines*).

С оглед изпълнение на наследството бенефициерите на общи и универсални завести трябва да представят заявление пред наследниците, които имат право на собственост, въз основа на което ще получат изплащане на техния завет.

Безусловно приемане на наследството

Безусловното приемане може да бъде чрез изрично заявяване или мълчаливо ([член 782 от Гражданския кодекс](#)).

Следователно действието, което предполага намерение да бъде прието наследството и което не може да бъде извършено от никой друг освен от наследник, се счита за мълчаливо приемане ([член 783 от Гражданския кодекс](#)).

Разпореждането с определен актив включва в себе си приемане (продажба на недвижимо имущество, обзавеждане), тъй като такива компоненти образуват наследствената маса. Административните действия на наследника (освен временни административни и обезпечителни мерки) също предполагат безусловно приемане на наследството.

Приемане до размера на нетните активи

Наследниците имат право да заявят, че възнамеряват да приемат наследството до размера на нетните активи ([член 787 от Гражданския кодекс](#)). Те ще носят отговорност за пасивите, но само до размера на имуществото, което получават от наследственото имущество. Трябва да бъде изготвено заявление и да се представи в деловодството на районния съд, в района на който е открито наследството ([член 788 от Гражданския кодекс](#)).

Към заявлението се прилага опис на наследственото имущество или се представя впоследствие. Описът следва да бъде изготвен от нотариус, организатор на търг (*commissaire-priseur*) или съдебен изпълнител (*huissier*) ([член 789 от Гражданския кодекс](#)).

Описът трябва да бъде представен в съда в срок до два месеца след подаване на заявлението. При липсата на опис наследството ще се счита за безусловно прието ([член 790 от Гражданския кодекс](#)). В описа трябва да бъдат включени всички компоненти на наследственото имущество, активите и пасивите.

Отказ

Наследството винаги може да бъде отказано чрез заявление до районния съд, в района на който е открито наследството. Отказът трябва да бъде направен с писмено заявление (член 804 от Гражданския кодекс).

Счита се, че наследник, който се откаже от наследството, никога не е бил наследник.

Отмяната се извършва със задна дата ([член 807 от Гражданския кодекс](#)).

8 Наследниците носят ли отговорност за задълженията на починалия и ако да, при какви условия?

Наследниците на универсални или общи завещания, които приемат наследството безусловно, са неограничено отговорни за дълговете и таксите, свързани с наследственото имущество. Те са обвързани от завестите на парични суми само до размера на активите в рамките на наследственото имущество, като се приспадат дълговете ([член 785 от Гражданския кодекс](#)).

Ако има няколко наследници, всеки от тях е лично обвързан от дълговете и таксите, свързани с наследственото имущество, що се отнася до съответната им част от наследственото имущество ([член 873 от Гражданския кодекс](#)).

Наследниците, които са избрали безусловно приемане, са неограничено отговорни за всички дългове и такси на починалия. Те обаче могат да подадат молба за освобождаване от цялото или от част от тяхното задължение за дълг,

свързан с наследственото имущество, ако към момента на наследяването те може да не са знаели за съществуването на пасива и плащането на дълговете сериозно би могло да застраши техните собствени активи.

- Ако са избрали приемане до размера на нетните активи, наследниците са обвързани от дългове, свързани с наследственото имущество, само до размера на имуществото, което са получили.
- Наследници, които са се отказали от наследство, не са обвързани от дълговете.

9 Какви документи и/или информация се изискват обикновено за целите на вписването на недвижимо имущество?

Според член 710-1 от Гражданския кодекс за вписването на земя са необходими документи, изготвени в автентична форма от нотариус, действател във Франция, съдебни решения и автентични документи, издадени от административен орган.

9.1 Назначаването на управител на наследственото имущество задължително ли е или е задължително при поискване? Ако е задължително или е задължително при поискване, какви стъпки следва да бъдат предприети?

Назначаването на управител не се предвижда или изисква по френското право. Това обаче е възможно, ако такъв бъде назначен от съда. Наследниците, с помощта на нотариус, отговарят за предоставянето на информация в имотните регистри. Починалият може да назначи изпълнител, чиито правомощия са определени в член 1025 и сл. от Гражданския кодекс.

9.2 Кой има право да изпълни разпореждането с имущество в случай на смърт и/или да управлява наследството?

Наследниците отговарят за изпълнението на завещанието и за управлението на наследственото имущество. В случай на спор е компетентен районният съд по мястото, където е открито наследството.

В такива случаи съдът, който разглежда спора, може да назначи управител на наследственото имущество, който да представлява всички наследници в рамките на дадените му правомощия.

Във френското право са предвидени така също други видове упълномощаване за управляване на наследствено имущество, по-специално посмъртно пълномощно, с което завещателят назначава управител, който да администрира или управлява част от наследственото имущество от името на наследниците. Другите възможности включват представителство по споразумение, което подлежи на спазване на общите правни норми, и последно упълномощаването от съда, както беше посочено по-горе.

9.3 С какви правомощия разполага управителят на наследството?

Наследниците с право на владение имат пълни правомощия. В случай на проблем или непреодолими разногласия, въпросът може да бъде отнесен към съда, като бъде назначен управител. В такъв случай управителят временно отговаря за управлението на наследственото имущество, ако е имало бездействие, неизпълнение или грешка от страна на един или повече наследници на наследственото имущество. В това си качество управителят действа за опазването, надзора и управлението на наследственото имущество (член 813-4). В рамките на дадените му правомощия управителят действа също така от името на всички наследници за целите на граждански и съдебни актове (член 813-5 от Гражданския кодекс).

10 По силата на националното право какви документи обикновено се издават в хода или в края на производството по наследяване, с които се доказват статутът и правата на бенефициерите? Те имат ли специална доказателствена сила?

Във френското право нотариалният акт е основният документ в процеса по предаване на наследствено имущество от нотариус. Наследството се закрива с делбата на имуществото, при което се преустановява съвместната собственост. Делбата може да бъде доброволна (член 835 от Гражданския кодекс) или по решение на съда ([член 840 от Гражданския кодекс](#)). Всеки от наследниците може да предяви иск за делба ([член 815 от Гражданския кодекс](#)). Делба може да бъде иницирана също така от кредитор на съсобственик ([член 815-17 от Гражданския кодекс](#)).

Обикновено предаването на наследственото имущество на наследниците се вписва в официален документ (нотариален акт — *acte de notoriété*), който се получава от нотариус и указва наследниците на починалия и дяловете, които те наследяват.

Следователно с този документ се определя кой има право да наследява.

При съставянето на нотариалния акт нотариусът кани двама свидетели, които се предлагат от наследниците. Свидетелите трябва да бъдат пълнолетни, да нямат брак помежду си и да не са свързани с починалия, макар че трябва да са го/я познавали добре.

Нотариалният акт е автентичен документ.

След съставянето на нотариалния акт, в края на процеса по уреждане на наследственото имущество нотариусът изготвя акт за делба (*acte de partage*), в който се определя как всяка част от имуществото на наследодателя се разделя между наследниците. Този акт също е автентичен документ.

Версията на националния език на тази страница се поддържа от съответното звено за контакт към Европейската съдебна мрежа. Преводите са направени от Европейската комисия. Възможно е евентуални промени, въведени в оригинала от компетентните национални органи, все още да не са отразени в преводите. Нито ЕСМ, нито Европейската комисия поемат каквато и да е отговорност по отношение на информацията или данните, които се съдържат или са споменати в този документ. Моля, посетете рубриката „Правна информация“, за да видите правилата за авторските права за държавата-членка, отговорна за тази страница.

Последна актуализация: 13/02/2017